

Arrest

nr. 179 247 van 13 december 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2013, met kennisgeving op 28 januari 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissingen:

De eerste bestreden beslissing luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2013 werd ingediend door:

A., R. (R.R.: (...))

geboren te Baforchu op 08.03.1975
nationaliteit: Kameroen
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene kan geenszins het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inbreuken gepleegd heeft op de openbare orde en strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen: Op 12.04.2006 werd hij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van een jaar en een geldboete voor feiten van oplichting en op 24.06.2010 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor volgende feiten: Vernieling door middel van ontploffing van een onroerend goed, auto's, schepen, vaartuigen...waarvan de dader moest vermoeden dat er zich één of meerdere personen in bevonden' en 'mondelijke of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en 'het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen'. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op basis van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 is een gunstmaatregel. Deze gunst kan betrokkene niet worden toegekend, omdat hij de openbare orde op ernstige wijze geschaad heeft.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds januari 2002 in België verblijft; zich volledig geïntegreerd zou hebben; Frans spreekt, lessen Nederlands gevolgd heeft en werkbereid zou zijn, kunnen niet weerhouden worden als grond voor een verblijfsregularisatie. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Aangezien duidelijk blijkt dat betrokkene de openbare orde geschaad heeft, kan hem geen verblijfsregularisatie worden toegekend.

Betrokkene roept zijn lange asielpcedure in. Het is zo dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op 28.01.2002, die afgesloten werd op 06.07.2006 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 24.07.2006. De duur van deze procedure, namelijk vier jaar en iets meer dan vijf maanden, kan echter niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden, omwille van de hierboven vernoemde feiten van openbare orde. Op 29.08.2006 heeft betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij illegaal in België. De duur van de procedure voor de Raad van State, in casu van 23.08.2006 tot 20.10.2011 (arrest nr. 215.883, afstand van het geding), kan evenmin weerhouden worden.

Onder asielpcedure wordt enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielpcedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Gedurende de beroepsprocedure voor de Raad van State en erna verbleef betrokkene bovendien illegaal op het Belgisch grondgebied, wat een strafbaar feit is."

De tweede bestreden beslissing luidt:

"Inreisverbod

Aan de heer:

*Naam, voornaam: A., R.
geboortedatum: 08.03.1975
geboorteplaats: Baforchu
nationaliteit: Kameroen*

bij DVZ eveneens gekend als: Santos, Roberto, geboren te Lisboa op 06.09.1975, nationaliteit: Portugal

wordt een inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 05.10.2013.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering artikel 74/11 §1 vierde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 8 jaar. De betrokkene vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Op 12.04.2006 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van een jaar en een geldboete voor feiten van oplichting en op 24.06.2010 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor volgende feiten: 'vernieling door middel van ontploffing van een onroerend goed, auto's, schepen, vaartuigen...waarvan de dader moest vermoeden dat er zich één of meerdere personen in bevonden' en 'mondelijke of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en 'het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen'. Er wordt aan betrokkene een termijn van 8 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven gelet op de ernst van de gepleegde feiten en gelet op het feit dat betrokkene herhaaldelijk met de openbare ordediensten in aanraking is gekomen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

"De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het inreisverbod en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen de beslissing houdende het inreisverbod als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk. De verwerende partij behandelt derhalve enkel het middel gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard."

2.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het inreisverbod en een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tezelfdertijd werden genomen en op dezelfde datum aan de verzoekende partij werden betekend. Bovendien bevatten de bestreden beslissing minsten ten dele eenzelfde feitelijke grondslag nu wordt verwezen naar de gepleegde inbreuken tegen de openbare orde door de verzoekende partij gepleegd. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

2.4. Het verzoekschrift bevat de volgende middelen:

"Eerste middel schending van :

Schending van de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen (vertrouwensbeginsel) en het rechtszekerheidsbeginsel

Schending van de zorgvuldigheidsplicht, inbegrepen het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel

Eerste onderdeel

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoekers aanvraag ongegrond is, daar volgens haar verzoekers asielprocedure niet onredelijk lang duurde, waarbij zij tevens argumenteerde dat de beroepsprocedure voor de Raad van State niet behoort bij de asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bovendien opwierp dat verzoeker illegaal op het Belgisch grondgebied verbleef en dit een strafbaar feit is.

Terwijl het voor zich spreekt dat een asielprocedure die 4 jaar én 6 maanden duurt, waarna de procedure voor de Raad van State opnieuw 5 jaar duurt, onredelijk lang is en weldegelijk een onredelijke termijn is;

Dat de Staatssecretaris daarenboven hiermee ingaat tegen de eigen, weliswaar op andere gronden vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, welke stelde onder 1.2 :

“1.2 Vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 4 jaar (families met schoolgaande kinderen) of 5 jaar (alleenstaanden, andere families), waarbij procedure voor de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op een asielprocedure wordt meegerekend.

Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft”

Dat bij verzoeker de procedure voor de Raad van State alleen al 5 jaar heeft geduurd;

Dat daarenboven geen enkele wetsbepaling het het illegaal op het grondgebied vertoeven strafbaar stelt en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ook wat dit betreft minstens onnauwkeurig is;

Dat verzoeker ook laat gelden dat hij gedurende de ganse periode bijstand heeft ontvangen van het OCMW, werken mocht hij immers niet, wat toch vreemd zou zijn geweest, indien de situatie van verzoeker strafbaar zou zijn geweest;

Dat bovendien de Minister en de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie publiekelijk hebben verklaard zich te houden aan de in de instructie opgestelde criteria;

Dat Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen) dan ook wordt geschonden. : Dat verzoeker er immers op vertrouwd dat er vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast;

Dat dit gerechtvaardigd is aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid

Dat tot nu toe de overheid haar belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek heeft ingetrokken;

Dat de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd;

Dat die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

Dat ook de motiveringsplicht werd geschonden daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de determinerende motieven moet geven waarom een aanvraag niet voldoet;

Dat deze uitleg niet kennelijk onredelijk mag zijn en mag niet neerkomen op willekeur, zoals in casu;

Dat de motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de rechtspraak van de Raad van State en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden bovendien onwettelijk is omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

Tweede onderdeel

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie stelt dat betrokkene inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde en strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verwijst naar twee veroordelingen :

- 1. Veroordeling van 12 april 2006 van de correctionele rechtbank van Dendermonde*
- 2. Veroordeling van 24 juni 2010 van de correctionele rechtbank te Antwerpen*

Dat het de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ter kennis was gebracht dat de eerste veroordeling werd gepleegd door de broer van verzoeker, welke valselijk de identiteit van verzoeker stal;

Dat dit reeds herhaaldelijk werd erkend door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en zij dus niet onwetend kan zijn betreffende deze veroordeling;

Dat deze veroordeling dan ook geen basis kan vormen voor het weigeren van de machtiging tot verblijf om reden van gevaar voor de openbare orde, minstens dat de opgegeven reden onvoldoende individueel en geëxpliciteerd is;

Dat immers de doorslaggevende reden, "veroordelingen" waren en nu blijkt dat er slechts één "veroordeling" is;

Dat bovendien het herhalen van het strafregister een onvoldoende motivatie is, zeker daar de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet ingaat op het dossier zelf;

Dat verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld is naar aanleiding van de behandeling door een huisjesmelker, waarbij hij effectief verkeer op gereageerd heeft, doch welke in het licht van zijn toestand, een precair verblijf gedurende 8 jaar, niet onbegrijpelijk is;

Dat hij zich tegenover de rechter heeft geëxcuseerd voor het misdrijf en hij zich bewust is van zijn fouten;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook onvoldoende, minstens dubieus, de beslissing heeft gemotiveerd, daar deze alleszins voor de helft volkomen foutief is, wat daarenboven door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geweten is;

Tweede middel : schending van :

Art. 74/11 1§1 van de wet van 15 december 1980.

Schending van de materiële motiveringsplicht, alsook schending van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besliste dat verzoeker het land dient te verlaten en hieraan een inreisverbod koppelde van 8 jaar;

Dat de reden die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd opgegeven was dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde, daar hij "herhaaldelijk" in aanraking kwam met de openbare orde diensten;

Terwijl artikel 71/11 1§1 van de vreemdelingenwet stelt :

“ De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2...

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Dat de wetgever stelt dat de beslissing gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan 5 jaar indien de vreemdeling een gevaar oplevert voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

Dat de wetgever verder in het betreffende artikel uitweidt over het onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen;

Dat in dus dient vastgesteld te worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een keuzevrijheid heeft;

Dat uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft gekozen om bij het inreisverbod, meteen de maximumtermijn van 8 jaar te hanteren, dan tenzij een verwijzing naar de “herhaalde” aanraking met de openbare ordediensten.

Dat mocht dit al zo zijn, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alleszins de materiële motiveringsverplichting schendt, daar het niet duidelijk is waarom de “veroordelingen” net een inreisverbod van 8 jaar rechtvaardigen;

Dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie even zo goed 10 jaar dan wel 5 jaar had kunnen kiezen, doch om een volstrekt onduidelijke en niet meegeedeelde reden 8 jaar kiest;

Dat ze er geen motivering voor veil heeft;

Dat verzoeker bovendien verwijst naar het eerder uiteengezette motief, waarbij de veroordeling van 2006 door de correctionele rechtbank van Dendermonde, niet aan hem, maar aan zijn broer is toe te rekenen, feit waarvan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op de hoogte is;

Dat het alleszins duidelijk is dat er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid en dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde beslist naar luidt van artikel 71/11, van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk dient te motiveren waarom er één een inreisverbod is en twee, waarom het inreisverbod 8 jaar bedraagt.

Dat aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele motivering geeft betreffend de duur of de reden, het inreisverbod zoals het voorligt, een inbreuk maakt op de formele motiveringsverplichting;

Dat de beslissing nietig is;

Toelichting bij het middel:

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat indien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het recht op verblijf niet erkent, deze beschikt over de keuze al dan niet een inreisverbod te incorporeren in de beslissing en alleszins om de termijn te bepalen; anders zou er geen sprake zijn van een maximum termijn, maar louter van een termijn.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording "maximum" de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een inreisverbod af te leveren en ook de duur te bepalen.

Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Dit principe werd recent nog bevestigd in een arrest van de RvV van 25 april 2013, 101.037.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft gekozen voor een termijn van 8 jaar.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

Dat doet de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet, reden waarom ook deze beslissing vernietigd dient te worden."

2.5. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in casu gebruik heeft gemaakt van de in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen.

Deze synthesememorie is een letterlijke overname van de uiteenzetting van de middelen in het verzoekschrift met dien verstande dat de verzoekende partij, zonder een antwoord te verlenen op de nota met opmerkingen, een derde onderdeel toevoegde aan haar eerste middel en aldus bijkomend de schending aanvoerde van het hoorrecht.

2.6. Ambtshalve wordt gewezen op wat volgt:

De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip "synthesememorie" in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*

- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;
- 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat de onontvankelijkheid van het beroep wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

De verzoekende partij herneemt in casu in de “synthesememorie” integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift. Dergelijke herneming kan niet als een samenvatting van de middelen worden beschouwd (ook: RvS 27 maart 2014, nr. 226.908 ; RvS 27 maart 2014, nr. 226.909; RvS 27 maart 2014, nr. 226.910; RvS 27 maart 2014, nr. 226.911; RvS 27 maart 2014, nr. 226.912).

Evenmin is het toegestaan de middelen uit te breiden of nieuwe middelen toe te voegen. Een middel dient in principe in het inleidend verzoekschrift te worden ontwikkeld tenzij de grondslag pas later aan het licht komt, wat in casu niet het geval is (RvS 227 901, nr. 26 juni 2014).

Bij gebreke aan een wetsconforme synthesememorie is het beroep onontvankelijk.

Ter terechtzitting hierop gewezen, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN